

הלכות שבת סימן שפ

משתחשף. ה'אם דר עם ארבעה או תמשה * צריך לבטל (ב) (ד) לכל אחד ואחד, שיאמר 'רשותי מבטלת לך ודף'. (ה) ו'יש אומרים שדי שיאמר 'רשותי מבטלת לכלכם'. 'אם בטל (ו) רשותו סתם, לא בטל אלא רשותו שיש לו בחצר, הלכך הם מתרים להוציא מבתיהם לחצר, * וגם הוא, (ז) שהוא אורח בעלמא, אבל אסורין להוציא (ח) מביתו לחצר, (ט) וגם הוא. ו'יש אומרים (י) שצריך לנעול ביתו (יא) כדי שלא יבוא להוציא באסור, ולא יפתחנו אלא כשרוצה לצאת ולבוא וינעלנו מיד אחר צאתו וכו': כ' אם בטל להם גם רשות ביתו, מתרין (יב) בין הוא בין הם להוציא לחצר, בין מביתו (ג) בין מבתיהם: ג אם אינו רוצה לבטל להם רשותו אלא להשכיר, 'יש אומרים שמועיל כמו בטול, ו'יש אומרים (ד) (יג) שאינו מועיל: ד' אם בני החצר שערכו מבטלים רשותם לאחד שלא ערב, (יד) הוא מתר להוציא מביתו לחצר (טו) ולא מבתיהם (אם לא שבטלו בפרוש גם רשות ביתם) (יז), והם אסורים (ז) (טז) אף מבית לחצר, (יז) ולא כ' הרי"ם והרד"ק הפך הדיו, וכן נוטים דברי התוס' בפרק ב מהלכות ערובין ל משנה שם ס"ט מ שם בנפרא

ה שם בנפרא דף כ"ג
בניא תפישא דף כ"ו
ובנפרא ו טור, וכתב
הרב המגיד שכן
משמע מדברי רש"י
(ב"ר כו) ושלשון
התוס' ב"ה ע"ד
הלכות ז' משנה
ונקרא ס"ט לרבות
דנקרא לו כוונתו
ח ה"ר"א"ש שם
וכפ"ש רש"י
ט פשוט שם בנפרא
כ"ו ואפ"ל לרש"י
י ה"ר"א"ש ב"ה פ"ק
ה"ה, וכן כתב הטור
כ' הרי"ם והרד"ק הפך הדיו, וכן נוטים דברי התוס' בפרק ב מהלכות ערובין ל משנה שם ס"ט מ שם בנפרא

שערי תשובה

במקפת ויש בניהם א"י האוסרים עליהם ואח"כ רחובות שאין בניהם א"י עשו לעצמם חז"ל ערבו, כי אם אדם שפחח אין אוסרים עליהם, שלא היו יכולים לערב עמם מחמת בתי הא"י האוסרים עליהם, ולא מקרי יכול לערב מחמת שיוכלים לקנות רשות,

באור הלכה

משנתיבן במה דנאסר בתחלת שבת: * צריך לבטל לכל אחד ואחד. עין משנה ברורה. ואף על גב דהאי דבטיל לה ערב עם חברו? כי ערב מאתמול, אדעתא דהאי חולקא לא ערב וכו' ורש"י כ"ו עמוד ב דבור הפתחיל 'הכי גרסינן לא נזכרה'. וי"ל א"ה היה הבטול מבעוד יום קדם שערב, וכי ערב, אדעתא דהאי חולקא נמי ערב, מהני הבטול בשבטל לו לכו, וכן מוכח מסוף דברי רש"י שם שהביא מביתא דהטר דתניא שם: אחד מן השוק שפת וכי מבעוד יום, דהני קדם שערב וכו', ונ"ע, דלדברי ה"ר"א"ש דסבירא לה דכנת הביתא דקאמרה 'מבעוד יום' הניו אפילו מת לאחר שערב, כיון שהוא קדם זמן קניית הערוב דהניו קדם ב"ה השמשות, הל הערוב גם על הבית שניש, וכמו שכתב הג"א בסימן שעא, הוא הדין בעניניו אפילו היה הבטול בשבטל לו לאחר שערב, כיון שהוא קדם ב"ה השמשות הל הערוב גם על החלק שבטלו להוציא מביתם אפילו קדם שהחזיקו, וכן מבאר בחדישי הנשכ"א לה"ר"א,

באר היטב

(ב) לכל. ואם לא עשה כן, אף למי שבטל אסור: (ג) בין. הינו לאחר שהתחיל בחצר, ערטי שפא, מ"א: (א) שאינו כ' כמ"א: להל' דמסתפינא הייתי אומר דבכל שר לכו"ע, ע"ש השעם. וצ"ח ט"ז: (ז) אף

משנה ברורה

כדי שלא יאסר עליהם, (א) ומהאי טעמא מתר לבטל אף משתחשף: (ד) לכל אחד ואחד. ולא אמרינן (ד) דכשבטל רשותו לאחד מהם דעתו לבטל לכל בני החצר כדי שלא יאסר עליהם, ומה שאמר לאחד מהם, במקום כלם אמר לו. ואם לא בטל לכלם, (ה) אף למי שבטל אסור: (ה) ו'יש אומרים שדי שיאמר וכו'. משמע דלדעה ראשונה לא מהני כשאמר 'לכלכם', והטעם כתב ה"ח, משום דבעלמא רבו ככלו, ועל כן אי אמר 'לכלכם' אפשר דכנתו וק' על הרב מהם, ומה שכתב המחבר בריש הסעיף 'רשותי מבטלת לכם', התם מרי שהיו רק שנים. ולדינא מסיק הא"ה רבה דהעקור כהיש' אומרים דמהני גם כשאמר 'לכלכם', (ו) וכל זה כשעומד נגד כלם ואמר להם (ו) לשון זה: (ו) רשותו סתם וכו'. וכלי שכן אם אמר 'רשות

חצר מבטלת לכם', דאין הבית בכלל: (ז) שהוא אורח בעלמא. ואורח אינו אוסר על בני החצר וגם הם אינם אוסרים עליו, וכדלעיל בסוף סימן שע, עין שם: (ח) מביתו לחצר. שהרי לא בטל להם רשות ביתו: (ט) וגם הוא. ורצה לומר, שאסור להוציא מביתו לחצר, שאין לומר על ביתו שהוא כאורח בו, שהרי לא בטל להם: (י) שצריך לנעול ביתו וכו'. ורצה לומר, כשלא בטל רשות ביתו, דכשבטל מתר לתחלה להוציא מביתו הוא והם, כמו שכתב בסעיף ב: (יא) כדי שלא יבוא וכו'. ובמקום הדחק (ס) יש לסמך להקל שאין צריך נעילת בית: כ' (יב) בין הוא וכו' מביתו. הינו (ט) לאחר שהחזיקו אנשי החצר את רשותו, שהוציאו מבתיהם להחצר ורקדם שהחזיקו, אם יוציא מביתו לחצר אז חוזר מבטולו וממילא אוסר עליהם והן עליו, כדלקמן בסימן שפא סעיף א, וכן יתור שלא יכניס מחצר לביתו קדם שיכניסו הם מהחצר לביתו, כדלקמן בשפ"א. וטעם ההתם, דכיון שבטל גם רשות ביתו, נעשה אורח גמור אצלם: כ' (יג) שאינו מועיל. סבירא להו דלא תקנו שכירות אלא בעפ"ם אבל לא בישנאל. ועין באחרונים שחתרו למצא טעם לזה: (יד). והמגן אברהם מצדד, דבכל לכלי עלמא יכול להשפיר, דלא גרע מבטול, אלא (י) דבשבת אסור לשכר דהוי במקח וממכר: (יד). ולענין הלכה, הא"ה רבה פוסק דאין שכירות מועלת בישנאל כלל, אבל שארי (יב) אחרונים מקילי בזה: (טז) לענין ימי החול: (טז) בהמגן אברהם: ד' (יד) הוא מתר וכו'. דכיון שבטלו לו רשותם, נעשה חצרים וביתו רשות אחת: (טז) ולא מבתיהם. דמסתמא כשבטלו לו רשותן לא בטלו אלא חצרון לבד: (טז) אף מביתו. כן צריך לומר. ורצה לומר, לא מבעיא דמביתם שלא בטלו אסורים להוציא לחצר שהוא רשות אחרת, אלא אפילו מביתו של זה שבטלו לו, שהוא רשות אחת עם החצר, גם כן אסור, וכדמסיים דלא חשיבי כאורחים בעלמא כשהם רבים, ואם כן כשחזרו ומוציאין לתוכה הרי זה כאלו חוזרים בהם ורוצים לזכות בה. וכתב המגן אברהם, דלא אמרינן זה אלא כשהם מוציאים מבית לחצר, אבל כשהם מכניסים מחצר לבית אין זה נקרא השתמשות בחצר ולא הוי רוצים לזכות בחצר. אבל בא"ה רבה כתב בשם (יב) הרבה פוסקים שגם להכניס מחצר לבית אסור, וכן כתב באבן עזר: (יז) ולא אמרינן וכו'. ואפילו (יג) בטלו לו רשות ביתם גם כן אסורים להוציא, בין מביתם ובין

שער הציון

(א) נקרא: (ז) ריש"א: (ח) הרב המגיד והעמיקוהו האחרונים. והטעם, דכיון שאין חברו יכול לטלטל, ערוב כמאן דליא, דערוב שמו [עין ערובין מ"ט] בענין שיהיו ערובין ומחברין כל החלקים ביחד: (ו) רש"י והרב המגיד: (ו) אבל כשהוא אומר 'לכם' והוי יותר משנים, משמע דלא מהני אף לדעה זו. וצ"ח פ"ק פ"ה: (ד) כי רבים חולקים על זה, עין בתוספות ומרדכי ורי"א, וכן בתוספות לא הזכיר זה, וכן דעת הרשב"א והרשב"א בחדישיהם לנקל בזה, וכן כתב הגר"ז: (ט) מגן אברהם ופרישה והגר"א ושי"א: (י) דבשלבטא גבי עובדי גלוהים אין דירתן דירה אלא שאסור משום גנבה, לא מקרי קנין, אבל בישנאל אסור לשכר: (יב) שלחן ערוך שש"ס והגר"ז [ועין בהגר"ז דאפילו לענין שבת יש להסתפק]. ובפרי מגדים מצדד לומר דהמגן אברהם מועיל בדיעבד שכירות אפילו בשבת: (יד): (יג) עבודת ה' קדש ורבו וינתן ורבו יתום, וכן כתב הרי"ט ב"ה סד ודבר ס: (יג) מגן אברהם ושי"א:

הַלְכוּת שַׁבַּת סִימָן שֵׁשׁ שָׁפָא

ביאורים ומוספים

[שו"ע ס"ד]

הוא הדין אם היו שנים¹⁵).

[ביה"ל ד"ה והוא הדין]

ועל-כן נראה דבשעת הדחק יש לסמוך על ז' ¹⁴).

19) ולקמן כתב (סי' שפא ס"ד ד"ה ואז), שמשמעות דברי הרמ"א שיחיד אצל יחיד נעשה אורח, שלא כדעת המג"א שם (סי"ק ז), שדחק שהרמ"א מודה לשו"ע שיחיד אצל יחיד לא נעשה אורח. והחזו"א (או"ח סי' צא ס"ק ג ד"ה והמבטלין) צירף להלכה את דעת השו"ע שלא נעשה אורח לסברא אחרת להחמיר.

סימן שפא

דיני המבטל רשותו ועבר והוציא

[משנ"ב ס"ק א]

פרוש, שעבר והוציא¹).

1) ואם הוציא לצורך פיקוח נפש, כתב בספר חידושים וביאורים (עירובין סי' ט ס"ק ז) שאינו אסור, שכיון שרשאי להוציא אינו נחשב שחזר ומחזיק.

[משנ"ב ס"ק ג]

שנראה קחור ומחזיק²).

2) בטעם הדבר שהמבטל יכול לחזור בו מביטולו באמצע השבת, ואין אומרים 'שבת שהותרה הותרה', אף שלענין ישראל בן חצר זו שהלך לשבות בחצר אחרת ואין דעתו לחזור בשבת, פסק השו"ע לעיל (סי' שעא ס"ב) שאם חזר בשבת אינו אסור משום ששבת שהותרה הותרה, מצינו באחרונים כמה תירוצים:

א. ה"טו (סי' א) תירץ, ששם תלוי ההיתר בכניסת השבת, שהישראל צריך להכריע בדעתו כבר בכניסת השבת שאינו שובת בשבת בבית זה (כמבואר שם), ולכן אומרים 'שבת שהותרה הותרה', אבל כאן שיכול לבטל רשותו גם משחשיכה (כדלעיל בשו"ע סי' שפ ס"א), בהכרח צריך ההיתר להיות קיים בכל השבת, ולכן אין אומרים בזה דין 'שבת שהותרה הותרה'.

ב. השו"ע הרב (סי' א) תירץ, שבביטול רשות כשחזר בו אנו מפרשים שמתחילה לא כיוון בדעתו לבטל לכל השבת, מה שאין כן ביוצא מביתו, שדעת הישראל בכניסת השבת היתה שלא לחזור כל השבת. והחזו"א (או"ח סי' פח ס"ק ה) הביא, שענין זה מבואר ברא"ש (עירובין פ"ח סי' ה), שכתב שהמבטל רשות שחזר והחזיק במבוי קודם שהחזיק בני המבוי, התברר למפרע שמתחילה לא הסיח דעתו מרשותו.

ג. הקרבן נתנאל (עירובין פ"ו סי' טו אות ל) תירץ, על פי הכלל שהובא בגמרא בעירובין (ע, ב) 'כל שמותר למקצת שבת הותר לכל השבת, וכל שנאסר למקצת שבת נאסר לכל השבת, חוץ ממבטל רשות'. וביאר, שכשם שאין אומרים בביטול 'הואיל ונאסרה נאסרה' משום שכניסת השבת אינה קובעת לגבי ביטול, כך אין אומרים בו 'הואיל והותרה הותרה'. וראה מה שכתבנו בביה"ל לעיל (סי' שפ ס"א ד"ה אף) שהחזו"א חולק בזה.

15) ואם שניהם רוצים לבטל זה לזה, האם יועיל להתיר להם לטלטל, במנהגי מהרי"ל (הלכות עירובין סי' ג) כתב, שפעם אחת שכחו מהר"י סגל ובעל הבית אחד לעשות עירוב ביניהם, ואמר המהרי"י סגל שבעל הבית יבוא אליו והוא יבטל לו את רשותו ועל ידי זה יוכל אותו בעל הבית להוציא מביתו לחצר ולביתו של המהרי"ל. ושאלוהו מה יהיה הדין אם גם בעל הבית יבטל את רשותו אל הרב. ואמר להם שבאופן זה לא יועיל הביטול כלום, שהרי נמצא שרשותו של בעל הבית נעשית של הרב ושל הרב נעשית של בעל הבית, והרי הן שתי רשויות כבראשונה. [אמנם אם לאחר שביטל אחד לחבירו רוצה הלה לחזור ולבטל לראשון, מועיל הביטול, ויהיה מותר רק לראשון לטלטל ולא לחבירו, כמבואר בשו"ע ה"לן סי' שפא ס"ז].

[משנ"ב ס"ק יח]

שצ"ק רבים נעשים אורחים נכרי¹⁶).

16) ובטעם הדבר כתב הערוך השלחן (ס"ח), שהכל יודעים שרבים אינם אורחים אצל היחיד, מה שאין כן ביחיד לא ניכר הדבר שבאמת אינו אורח. והוסיף הקפ החיים (ס"ק כב), שאף על פי שאורחים נחשבים אורחים אפילו הם רבים, היינו משום שבאמת אין להם זכות בחצר, אבל כאן שהבתים והחצר שייכים להם, אי אפשר לומר שישבו אורחים ממש ולא יוכלו לחזור ולהחזיק ברשותם.

[משנ"ב שם]

דאפלו קדם היחיד והחזיק נמי לא מהני¹⁷).

17) טעם דין זה כתב רש"י (עירובין טו, ב ד"ה והן אסורים), שכיון שהמשה לגבי אחד אינם נחשבים כאורחים, הרי זה כנוטלים רשותם מחדש [כלומר שנראים חוזרים בהם מביטולם]. טעם אחר כתב הרשב"א (שם ד"ה מתני'), שכיון שרבים אינם נעשים אורחים, אינו נראה כמרוציאים מרשות של יחיד לרשות של יחיד, אלא כמרוציאים מרשות של יחיד לרשות המשותפת להם [וראה הע' הבאה].

[ביה"ל ד"ה שאין]

ענין כפיתמאירי דשקיל וטרי בנה¹⁸).

18) שהביא שם (ס"ד ד"ה אמנם), שמדברי הראשונים נראה שגם ברבים שביטלו רשות חצרים ליחיד מועילה חזקתו לענין שאם יוצאו אחר שיחזיק לא בטל ביטולם. וברעת רש"י למד, שאין חזקתו של היחיד מועילה, ואם יוצאו אחר שיחזיק בטלה חזקתו [וכן כתב הגאון יעקב (עירובין טו, ב ד"ה והן), וראה הע' הקודמת]. אלא שכתב שקשה להמציא מחלוקת חדשה, וסיים בצ"ע, וכן כתב החזו"א (או"ח סי' פח ס"ק ז וסי' צא ס"ק ג).

הלכות שבת סימן שפ

באר הגולה רמח

ג הרב המגיד בפני
ב מהלכות ערובין
כ משנה ובריקא שם
סי' וז' ע פשוט שם
בפני' דף ע'
מפורא דמתניין

אמרין שיהיו באורחים, (יח) * שאין רבים נעשים אורחים אצל יחיד. * והוא הדין אם היו שנים (ט) לבד ובטל אחד מהם לחברו, המבטל אסור אף בשל חברו, וחברו מותר (ס) (יט) אף בשל עצמו, וכן רבים שלא ערכו שנתנו רשותם לרבים שערכו, לפי שהתחיד נעשה אורח אצל הרבים, ורבים אינם נעשים אורחים אפילו אצל הרבים ולא התחיד אצל החסיד. (כ) * ששכו שנים ולא ערכו, יכולים לבטל רשותם, שיבטל כל אחד מהם רשותו לכל בני החצר; בין אם מבטלין לרבים שערכו, ובלבד שכל אחד מהם יבטל (כא) לכל אחד, בין אם מבטלין (כב) לאחד שלא ערב, אבל אין מבטלין לשנים שלא ערכו, בין אם מבטלין רבים וערכו בין אם הוא יחיד שלא ערב, שהרי אף לאחר שיבטלו להם הם שנים, ואחד אסור על חברו. (כג) * ואפילו אמר לאחד 'אני מבטל לך על-מנת שתחזור והבטל לחברך', (כד) אינו מועיל:

שפא דיני המבטל רשותו ועבר והוציא, וכו' ז' סעיפים:

א * [* המבטל רשותו (ה) (א) והוציא אחר-כך מביתו לחצר, בשוגג אינו אסור, (ב) במזיד אסור, (ג) שהרי

א משנה בערויין
סי' וברבי יהודה,
הקפנת הפוסקים

שערי תשובה

דשפא לא ירצה הא"י להקטן או להשכיח רשות, ע"ש. ועין במג"א סימן שסג סי' כז ומ"ש ביד-אפרים שם בבאב-העור שם סעיף לא ובסימן שסד באה"ע ובק"א לשי"ת ב"ח סימן ב, ע"ש. ועין בגרי"ר קלל ג סוף סימן כב (סי' כג, ע"ש):
* [המבטל רשותו כו'.] ועין מ"ש בפמ"א חלק ג סימן כז בק"ה:

באר היטב

מבית. ואפלו בטלו רשות ביתם. ואפלו חזקה לא מהני, מ"א. ועין סימן שפא סעיף ד: (ה) אף בשל עצמו. וה"ה בשל חברו, והנינו בשנותן לו גם רשות ביתו; וגם נתן לו רשות חצרו לבד, אסור בשל חברו, מ"א:
(ה) והוציא. אבל להכניס מותר, אלא אם-כך בטל גם רשות ביתו דא"י אסור להכניס, עין סעיף ד:

באור הלכה

עין שם: * שאין רבים נעשים אורחים. עין משנה ברוכה מה שכתבנו בשם הפג"מ אבקה דאפלו קדם התחיד והחזיק נמי אסורין להוציא. ועין בבית-מאיר דשקל וטרי בנה"ט (18) וכן בחמ"ד מ"שה. ומצאתי בחדישי תלש"ב"א להד"א דהפג"מ אבקה, אכן מסיים הרשב"א דמסתברא שאף-על-פי שהם אסורין להוציא בכל זוגי, מכל מקום אין יכולין לאסר עליו על-ידי הוצאתן אם קדם הוא והחזיק: * והוא הדין אם היו שנים וכו'. וכדמסיים דחיד אצל יחיד לא הו"י אורח. ועין בבאב-עור שחולק על פסק זה ודעתו דדוקא רבים אצל יחיד לא הו"י אורח, וכן כתב בפרישה דמדברי הטור והתוספות לא משמע כן, וכן מבאר בריטב"א דף סד דחיד אצל יחיד נעשה אורח, ועל-יכן נראה דבשעת הדחק יש לסמוך על (19), דנ"ע עוד, דאם רבים דרים בבית אחד, לפי דעת החמ"ד מ"שה בסימן שפא סעיף ד נקראים רבים, ולהפך, אם אחד דר בבקשה בתים מקרי יחיד, ודלא משגיחין בבתים כלל, אכן מדברי שלחן-ערוך הגר"ז בסימן שצא מוכח דאם רבים דרים בבית אחד כתיב דמיא והו"ו בכלל אורחים לגבי רבים, עין שם, וצריך עיון:
* המבטל רשותו וכו' ביד-אפרים שמבאר בו דאף אם הוציא בערב-שבת, נמי כחזור מבטלו דמי וְאסר עליהם כשיתקדש היום. ואין תירב מכרה, ואפשר לומר דאף שבטלו יכול להיות מבעוד יום, מכל מקום לענין חזרו מבטלו לא שפך אלא כשמוציא שבת ולא כשמוציא בחל, שהרי לא מוכתא מלתא שחזרו מבטלו, דבטולו לא תנה רק ליום

משנה ברוכה

מביתו לחצר: (יח) שאין רבים נעשים אורחים וכו' (16). רוצה לומר, (יז) בכגון זה שבאמת החצר והבתים שפך להם, אלא כדי שיהא מותר לטלטל ונסתלקו מרשותם. וכתב הפג"מ אבקה, דאפלו קדם התחיד והחזיק נמי לא מהני (17) לענין רבים שלא יוכלו לחזור ולזכות, ואסורין בכל זוגי. ועין באור הלכה: (יט) אף בשל עצמו. כתבו (טו) האחרונים דלא גריסין 'אף', דמשמע מזה דכל-שכן בשל חברו, וזה אינו, דהא המחבר מירי שלא בטל אלא רשות חצרו ולא ביתו, ואם-כן אסור להוציא מבית חברו לחצר, וכן הוא בשלחן-ערוך י"שנים: (כ) ששכו שנים ולא ערכו וכו'. רוצה לומר, דכמו בקחיד שלא ערב מהני בטול, (טז) כן הוא הדין ביותר: (כא) לכל אחד. וכמו שכתב בסעיף א: (כב) לאחד שלא ערב. פרוש, שלא היה בקצור כי אם שלשה אנשים ושום אחד מהן לא ערב, ולהכי כשבטלו אותם השנים רשותם להשלישי, נמצא שחצר של יחיד הוא ואין צריך ערוכ. ומבאר בבית-יוסף, (יז) דאפלו לא בטלו השנים בבית-אחת אלא כזה אחר זה (יח) גם-כן מהני: (כג) ואפלו אמר לאחד וכו' על-מנת וכו'. רוצה לומר, דלא מקביע אם לא פרש שיתחזר ויבטל לחברו,

אבל שבטל סתם לראשון והראשון מעצמו חזר ובטל חלק של עצמו וגם חלק שקבל דלא מהני, (טז) דחלק בידה יכול לבטל ולא חלק דאקני לה חברה [דכיון דבעידנא בטיל לה רשותה לא הו"י לה שריותא בקצור משום דארי אהנדו], אשתכח דבטולו לא אהני מיד ולא קני לה, ולהכי לא מצי לאקנויי האי בטול [לחברה], אלא אפלו אמר לו לכתחלה 'אני מבטל לך על-מנת שתחזור והבטל לחברך', לא אמרין דשליח שניה והו"י כאלו הוא בעצמו מבטל להאחרון, אלא דכיון דלראשון לא מהני האי בטול, (כ) לא קני לה שיוכל לחזור ולהקנות לאחרון: (כד) אינו מועיל. וכנ"ל, דחלקו יכול לבטל אבל לא חלק שהקנהו לו. ומסתברא דאם אותו שבטל לראשון חזר ובטל בעצמו לשני, (כא) שפיר מהני, שהרי עקשו כל החלקים שלו, שהרי הראשון בטל לו מעקרא חלק של עצמו:

א (א) והוציא אחר-כך. פרוש, (ה) שעבר והוציא: (ב) במזיד אסור. על בני החצר לטלטל: (ג) שהרי חזרו וכו'. שנהא"ה כחזור ומחויק

שער הצינן

(יז) דאלו בעלמא באורחים ממש אין נפקא-מנה בין רבים ליחיד ובכל זוגי אינם אסורים על בעלי-הבית [ח"א]: (טז) אלה רבה ומאמר-פרדכי: (טז) ודע, והבטול של שנים לא מהני רק לאותם שבטלו להם, אבל להמבטלים עצמם ליכא תקנתא, דהא פירו שנים, בכלל רבים יגדלו אפלו נגד מאה, עין בגאון-יעקב: (יח) והוכיח כן מדברי רש"י וכן מכל הפוסקים שסתמו בכך ולא חלקו בכך, ודלא כדעת רבנו יהונתן, וכן כתב הרשב"א בהד"א בבית-יוסף וכן פסקו פשה אחרונים: (יט) דאף דבשעה שבטל הראשון עדין לא הו"י, משום רשות של השני שלא נתבטל עדין, מכל מקום לאחר שבטל השני גם רשותו, מועיל למפרע גם בטולו של ראשון: (יט) נש"י: (כ) כתב בפרי"מגדים דאפלו אמר לו לשון זה מערב-שבת גם-כן לא מהני: (כא) ומשום שהנה הטול שלא בבית-אחת לא מנע, וכמו שכתבנו במשנה ברוכה בשם הבית-יוסף דבטול שלא בבית-אחת גם-כן מהני: (ב) דלא מקביע אם לא בטל רשות ביתו אלא חצרו דאסור שהרי מוציא מרשותו לרשותו, ויכולעיל סימן שפ סעיף א, אלא אפלו אם בטל גם רשות ביתו גם-כן אסור להוציא, שהרי על-ידי הוצאתו חזרו מבטלו ויש אסור למפרע [וכן הפסים בצע"א-אלמגיס], והאי דהתיר בש"פ סעיף ב מירי לאמר שהחזיקו, וכמו שכתבו האחרונים שם: